

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI FUNCȚIEI PUBLICE
A UNIUNII EUROPENE (Camera a doua)
19 iulie 2016

Cauza F-67/15

Luisa Opreana
împotriva
Comisiei Europene

„Funcție publică — Agent temporar — Agent temporar care ocupă un post permanent —
Neprelungire a unui contract pe perioadă determinată — Sarcină — Act care lezează —
Necompetența autorului actului care lezează — Dreptul de a fi ascultat — Obligația de sollicitudine”

Obiectul: Acțiune introdusă în temeiul articolului 270 TFUE, aplicabil Tratatului CEEA potrivit articolului 106a din acesta, prin care doamna Luisa Opreana solicită anularea deciziei Comisiei Europene de a nu prelungi contractul său de agent temporar ajuns la termen la 31 august 2014

Decizia: Anulează decizia Comisiei Europene de a nu prelungi contractul de agent temporar al doamnei Luisa Opreana ajuns la termen la 31 august 2014. Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată și este obligată la suportarea cheltuielilor de judecată efectuate de doamna Opreana.

Sumarul hotărârii

1. Acțiune introdusă de funcționari — Act care lezează — Noțiune — Scrisoare adresată unui agent temporar și prin care i se amintește data expirării contractului său — Excludere — Decizie de a nu prelungi un contract — Includere

[Statutul funcționarilor, art. 90 alin. (2)]

2. Funcționari — Agenți temporari — Recrutare — Neprelungire a unui contract pe perioadă determinată — Adoptarea deciziei fără a acorda posibilitatea prealabilă persoanei interesate de a-și prezenta observațiile — Încălcarea dreptului de a fi ascultat — Consecințe

[Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, art. 41 alin. (2) lit. (a)]

3. Funcționari — Agenți temporari — Recrutare — Prelungirea unui contract pe perioadă determinată — Puterea de apreciere a administrației — Obligația de sollicitudine care incumbă administrației — Luarea în considerare a intereselor agentului în cauză — Control jurisdicțional — Limite

(Regimul aplicabil celorlalți agenți, art. 2)

1. Constituie acte sau decizii care pot face obiectul unei acțiuni în anulare numai măsurile care produc efecte juridice obligatorii de natură a afecta în mod direct și imediat interesele reclamantului, modificând în mod distinct situația juridică a acestuia. Pe de altă parte, un act care nu conține niciun element nou în raport cu un act anterior constituie un act pur confirmativ al acestuia și, în consecință, nu poate avea drept efect începerea unui nou termen de introducere a acțiunii.

În special, o scrisoare care se limitează să amintească unui agent prevederile contractului său privind data expirării acestuia și care nu cuprinde niciun element nou în raport cu prevederile respective nu constituie un act care lezează.

În schimb, în cazul în care contractul poate face obiectul unei prelungiri, decizia adoptată de administrație de a nu îl reînnoi constituie un act care lezează distinct de contractul respectiv și care poate face obiectul unei reclamații, respectiv al unei acțiuni, în termenele prevăzute de statut. Astfel, o asemenea decizie, care intervine în urma unei reexaminări a interesului serviciului și a situației persoanei interesate, conține un element nou în raport cu contractul inițial și nu se poate considera că are caracter pur confirmativ.

(a se vedea punctele 23-25)

Trimitere la:

Curte: Hotărârea din 14 aprilie 1970, Nebe/Comisia, 24/69, EU:C:1970:22, punctul 8, Hotărârea din 10 decembrie 1980, Grasselli/Comisia, 23/80, EU:C:1980:284, punctul 18, și Hotărârea din 14 septembrie 2006, Comisia/Fernández Gómez, C-417/05 P, EU:C:2006:582, punctul 46

Tribunalul de Primă Instanță: Hotărârea din 19 octombrie 1995, Obst/Comisia, T-562/93, EU:T:1995:181, punctul 23, și Hotărârea din 15 octombrie 2008, Potamianos/Comisia, T-160/04, EU:T:2008:438, punctul 21

Tribunalul Funcției Publice: Hotărârea din 15 septembrie 2011, Bennett și alții/OAPI, F-102/09, EU:F:2011:138, punctele 57 și 59 și jurisprudența citată, Hotărârea din 23 octombrie 2013, Solberg/OEDT, F-124/12, EU:F:2013:157, punctele 17 și 18, și Hotărârea din 5 februarie 2014, Drakeford/EMA, F-29/13, EU:F:2014:10, punctul 23

2. Dreptul la apărare constituie un principiu general al dreptului Uniunii în orice procedură inițiată împotriva unei persoane și susceptibilă să conducă la un act care o lezează, principiu care trebuie respectat chiar și în absența unei reglementări privind procedura în cauză. Deși procedura de prelungire a contractelor de agent temporar nu este o procedură îndreptată împotriva agentului respectiv, nu este mai puțin adevărat că decizia de a nu prelungi contractul afectează în mod defavorabil situația acestuia din urmă, în măsura în care are ca rezultat lipsirea acestuia de posibilitatea de a-și continua raportul de muncă cu instituția. Or, dreptul la apărare, astfel cum este consacrat în prezent de articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, articol care este de aplicabilitate generală, include, chiar dacă este mai extins, dreptul procedural, prevăzut la alineatul (2) litera (a) al articolului menționat, al oricărei persoane de a fi ascultată înainte de luarea oricărei măsuri individuale care ar putea să îi aducă atingere. În consecință, revine instituției sarcina de a permite agentului în cauză să își prezinte în mod util observațiile înainte de adoptarea deciziei de a nu îi prelungi contractul.

Cu toate acestea, pentru ca încălcarea dreptului de a fi ascultat să conducă la anularea deciziei de neprelungire, este în plus necesar să se stabilească dacă, în lipsa acestei neregularități, agentul în cauză ar fi avut efectiv posibilitatea de a influența procesul decizional în discuție.

(a se vedea punctele 66 și 74)

Trimitere la:

Curte: Hotărârea din 1 iulie 2010, Knauf Gips/Comisia, C-407/08 P, EU:C:2010:389, punctul 23 și jurisprudența citată

Tribunalul Funcției Publice: Hotărârea din 17 septembrie 2014, Wahlström/Frontex, F-117/13, EU:F:2014:215, punctele 25-27 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 5 februarie 2016, GV/SEAE, F-137/14, EU:F:2016:14, punctul 79 și jurisprudența citată

3. Posibilitatea de a prelungi contractul de muncă al unui agent temporar constituie o simplă posibilitate lăsată la aprecierea autorității competente, instituțiile dispunând de o putere largă de apreciere în ceea ce privește organizarea serviciilor lor, în funcție de misiunile care le sunt încredințate, și repartizarea, în vederea îndeplinirii acestora, a personalului care se află la dispoziția lor, cu condiția ca această repartizare să se realizeze în interesul serviciului. În plus, atunci când decide cu privire la situația unui agent, autoritatea competentă este obligată să ia în considerare toate elementele care îi pot determina decizia, cu alte cuvinte, nu numai interesul serviciului, ci și în special interesul agentului în cauză. Astfel, aceasta rezultă din obligația de solitudine a administrației, care reflectă echilibrul drepturilor și al obligațiilor reciproce pe care statutul și, prin analogie, Regimul aplicabil celorlalți agenți l-au creat în relațiile dintre autoritatea publică și agenții săi. Ținând seama de puterea largă de apreciere de care se bucură instituțiile în acest context, controlul instanței este limitat la verificarea lipsei unei erori vădite sau a unui abuz de putere.

(a se vedea punctul 89)

Trimitere la:

Curte: Hotărârea din 29 iunie 1994, Klinke/Curtea de Justiție, C-298/93 P, EU:C:1994:273, punctul 38

Tribunalul de Primă Instanță: Hotărârea din 18 aprilie 1996, Kyrpitsis/CES, T-13/95, EU:T:1996:50, punctul 52, și Hotărârea din 8 septembrie 2009, ETF/Landgren, T-404/06 P, EU:T:2009:313, punctul 162 și jurisprudența citată

Tribunalul Uniunii Europene: Hotărârea din 21 mai 2014, Comisia/Macchia, T-368/12 P, EU:T:2014:266, punctul 49, Hotărârea din 10 octombrie 2014, EMA/BU, T-444/13 P, EU:T:2014:865, punctul 28, și Hotărârea din 24 noiembrie 2015, Comisia/D'Agostino, T-670/13 P, EU:T:2015:877, punctul 32 și jurisprudența citată